

РЕШЕНИЕ

№ 3504

гр. София, 28.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 25.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **7056** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на адв. Д. Д., като пълномощник на А. В. М. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ по Протокол №11/12.12.2019г. на Комисията по чл.10 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община (НРУУРОЖ) към район „С.“. С оспорвания административен акт, на основание чл.6, ал.2, т.2 и чл.8 НРУУРОЖ е отказано включване в картотеката на нуждаещите се от жилище на район “С.” на семейството (домакинството) на А. В. М..

Жалбоподателката претендира за нищожност на Решението и моли съда да я обяви, на основание чл.177, ал.2 АПК. Поддържа, че административният акт е постановен в противоречие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с влязлото в сила съдебно Решение по адм. дело №3480/2018г. на Административен съд София – град (АССГ). При условие на евентуалност оспорва Решението от 12.12.2019г. като незаконосъобразно и моли съда да го отмени. Твърди, че актът е постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила и в противоречие с материалноправните норми и с целта на закона. Оспорва извода на горестоящия административен орган – кмет на район „С.“, че жалбата е била просрочена, като изтъква, че Решението на Комисията по чл.10 НРУУРОЖ не ѝ е било редовно връчено на изрично посочения от нея адрес. Смята за абсурден отказа на Комисията да я включи в картотеката на

лицата с жилищни нужди с мотива, че тя няма жилище. Сочи, че по смисъла на закона настоящ адрес е този на който лицето живее. В тази връзка твърди, че тя все още живее в незаконния строеж на [улица], независимо от това, че последният формално е заличен. Претендира, че мотивите за постановяване на процесното Решение противоречат и на целта на закона, формулирана в чл.42 ЗОБС – в общинските жилища да бъдат настанявани лица с жилищни нужди. Чрез процесуалния си представител адв. Д. моли съда да прогласи за нищожно или евентуално да отмени Решението по Протокол №11/12.12.2019г. на Комисията по чл.10 НРУУРОЖ и да осъди ответника да ѝ възстанови сторените разноски по водене на делото.

Ответникът – КОМИСИЯТА по чл.10 от НРУУРОЖ към район “С.” на Столична община (СО), редовно уведомен за образуваното съдебно производство не се представлява по делото. В писмено становище от 29.10.2020г. излага доводи за неоснователност на жалбата. Не претендира за разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Решението по чл.10, ал.2 НРУУРОЖ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, тъй като с него непосредствено се засягат права и законни интереси на лицата – кандидати за настаняване под наем в общински жилища, и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по силата на чл.120 от Конституцията на РБългария.

Незаконнообразен е изводът на горестоящия административен орган, че жалбата с която е бил сезиран на основание чл.10, ал.4 НРУУРОЖ с вх. №РСР18-ГР94-422-(23)/19.06.2020г. е била просрочена.

Действително, видно от отбелязването на последната му страница процесното Решение е било връчено лично на жалбоподателката М. на 13.12.2019г., който факт е удостоверен с подписа ѝ. Със събраните по делото писмени доказателства е безспорно установено обаче, че в хода на административното производство М. изрично е заявила адрес на който да ѝ бъде съобщен административният акт, който ще бъде издаден в изпълнение на влязлото в сила съдебно Решение по адм. дело №3480/2018г. Към Искането (л.43) е представено и адвокатско пълномощно на адв. Д.. Не е спорно по делото и се установява със събраните писмени доказателства, че Искането е било редовно връчено на ответника на 14.08.2019г. с известие за доставяне (обратна разписка) №ИД PS 1504 00FMGO W (л.43, гръб). Фактът, че на ответника е бил известен адресът за кореспонденция с жалбоподателката, се установява и от последвалото писмо, адресирано до адв. Д. с рег. №към СРС17-ГР94-2131-(5)/27.08.2019г. (л.44).

Съгласно чл.61, ал.1 АПК административният акт, съответно отказът да се издаде акт, се съобщава по реда на чл.18а в тридневен срок от издаването му на всички заинтересовани лица, включително на тези, които не са участвали в производството. В чл.18а, ал.8 АПК изрично е установено, че когато съобщаването не може да бъде извършено по някой от начините, регламентирани в ал.1 – ал.6, то се извършва чрез връчване на последния адрес, посочен от страната, или при липса на такъв - на адреса, на който страната е получавала съобщения или е била призована за последен път в производството. Идентични са и разпоредбите за връчване на книжа и в Гражданския процесуален кодекс (ГПК), към който препраща чл.10, ал.4 НРУУРОЖ. Според

изричната норма на чл.38, ал.1 ГПК съобщението се връчва на адреса, който е посочен по делото. При липса на посочен по делото адрес съобщаването се извършва по някой от начините, установени в Глава шеста, Раздел I ГПК.

В случая жалбоподателката изрично е посочила адрес на който да ѝ бъде връчен административният акт, което не е било сторено. Следователно уведомяването за издадения административен акт не е било редовно извършено, поради което и изводът за просрочие на подадената по административен ред жалба е незаконосъобразен.

За пълнота на мотивите следва да се отбележи и това, че от начина по който е формулирано Решение №РСР18-ГР94-422-(24)/29.06.2020г. на кмета на район „С.“ не може да бъде установена действителната воля на горестоящия административен орган: 1) дали се е произнесъл по същество на подадената до него жалба като е ПОТВЪРДИЛ Решението по Протокол №11/12.12.2019г. на Комисията по чл.10 НРУУРОЖ или я е ОСТАВИЛ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ, на основание чл.84, ал.1 във вр. с чл.159, т.5 АПК. Редът, условията и сроковете за оспорване на акта на кмета на район „С.“ в тези два диаметрално противоположни случая са различни, но доколкото и самият горестоящ административен орган не е успял да си изясни какъв правен резултат цели да постигне, то съдът обосновава извод, че подадената срещу първоначалния административен акт жалба е процесуално допустима, на основание чл.98, ал.2 АПК.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид наведените от жалбоподателката доводи за недействителност и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът приема, че Решението по Протокол №11/12.12.2019г. на Комисията по чл.10 НРУУРОЖ е НИЩОЖЕН административен акт, като постановено в противоречие с влязлото в сила съдебно решение по адм. дело №3480/2018г. на АССГ.

Административното производство е било образувано по Заявление на А. М. с вх. №РСР17-ГР94-2131/07.11.2017г. Жалбоподателката е сезирала кмета на район „С.“ с искане семейството/домакинството ѝ да бъде включено в картотеката на нуждаещите се от жилище граждани на СО. Към Заявлението е била представена и Декларация по чл.6 НРУУРОЖ (л.85-89). С Решение по Протокол №1/08.02.2018г. Комисията по чл.10 НРУУРОЖ е приела, че жалбоподателката и членовете на семейството/домакинството ѝ отговарят на критериите за настаняване под наем в общинско жилище, установени в чл.5 НРУУРОЖ и е включила А. В. М. в картотеката на нуждаещите се от жилище на район „С.“, на основание чл.8, ал.1, т.5 НРУУРОЖ – като лица, заемащи недостатъчна жилищна площ по нормите на чл.17 (л.117). Това Решение на Комисията е било оспорено пред кмета на район „С.“ по отношение на определената най-ниска степен на жилищна нужда на домакинството (жалба с вх. №РСР18-ГР94-422/23.02.2018г.). В жалбата е изтъкнато, че М. живее в [населено място] на [улица] едноетажна масивна тухлена постройка, която е била определена за събаряне и е единствен дом на семейството, което се състои от седем души, включително бебе и четиригодишно дете, страдащо от тежко заболяване. Посочено е, че нито един от членовете на домакинството не разполага с друго жилище, нито с възможност да се настани при близки или роднини (л.110-113). С Решение №РСР18-ГР94-422-(1)/02.03.2018г. кметът на район „С.“ е отхвърлил оспорването по административен ред.

По жалба на А. М. срещу акта на Комисията по чл.10 НРУУРОЖ пред АССГ е било образувано адм. дело №3480/2018г. С Решение №4492/03.07.2018г. решаващият

състав на съда е отменил Решение по Протокол №1/08.02.2018г. по Заявление с рег. №РСР17-РГ94-2131/07.11.2017г. на Комисията по чл.10 НРУУРОЖ, с което на А. В. М. е определена пета група в картотеката на нуждаещите се от жилище в район „С.“ и е върнал административната преписка на Комисията по чл.10 НРУУРОЖ за ново произнасяне по Заявление с рег. №РСР17-РГ94-2131/07.11.2017г. в едномесечен срок от получаване на преписката и в изпълнение на влязлото в сила съдебно Решение. Видно от отбелязването съдебният акт по адм. дело №3480/2018г. е влязъл в сила на 12.07.2019г. след като е бил потвърден с Решение №11102/17.07.2019г. на Върховния административен съд (ВАС), състав на Второ отделение по адм. дело №11244/2018г. В мотивите на съдебното Решение по адм. дело №3480/2018г. решаващият състав на АССГ е приел, че жалбоподателката М. ОТГОВАРЯ НА ИЗИСКВАНИЯТА за кандидатстване за настаняване под наем в общинско жилище, изчерпателно установени в чл.5, ал.2 НРУУРОЖ, но административният орган не е изложил мотиви относно приетата степен на жилищна нужда и причините, поради които е включил семейството/ домакинството в която и да е от групите по чл.8, ал.1, т.1 – т.5 (в случая 5^{-та} група).

С процесното Решение по Протокол №11/12.12.2019г. административният орган - Комисия по чл.10 НРУУРОЖ, не е изпълнил указанията на съда, дадени с влязлото в сила съдебно решение по адм. дело №3480/2018г., а вместо това недопустимо е преразгледал въпроса за правото на жалбоподателката и членовете семейството/домакинството ѝ да кандидатстват за настаняване под наем в общинско жилище чрез включването им в картотеката на нуждаещите се лица. Този въпрос обаче, не е бил предмет на оспорването по което е постановено съдебното Решение по адм. дело №3480/2018г. и следователно в тази част административният акт - Решение по Протокол №1/08.02.2018г., е влязъл в сила. Редът и условията за отмяна или изменение на влязъл в сила индивидуален или общ административен акт, са изрично посочени в чл.99 АПК. Съгласно тази разпоредба влязъл в сила индивидуален или общ административен акт, който не е бил оспорен пред съда, може да бъде отменен или изменен от непосредствено по-горестоящия административен орган, а ако актът не е подлежал на оспорване по административен ред - от органа, който го е издал, при наличие на някое от изчерпателно посочените в т.1 – т.7 основания. В случая Решението на Комисията по чл.10 НРУУРОЖ, в неоспорената му част за правото на жалбоподателката и членовете на семейството/домакинството ѝ да бъдат картотекирани като лица с жилищни нужди, подлежи на оспорване по административен ред и следователно Комисията не е била компетентна сама да отмени или измени постановления от нея и влязъл в сила административен акт. Това в случая не е могъл да стори и горестоящият административен орган – кмет на район „С.“, доколкото със съдебния акт по адм. дело №3480/2018г. по същество е извършен контрол за законосъобразност и в частта на установеното право на картотекиране.

Съгласно императивната норма на чл.173, ал.2 АПК когато административният акт е нищожен поради некомпетентност или естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. В чл.177, ал.2 АПК изрично е установено, че актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. Всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви. Именно в такава хипотеза сме изправени в настоящия

случай, като процесното Решение по Протокол №11/12.12.2019г. на Комисията по чл.10 НРУУРОЖ е в разрез с влязлото в сила съдебно Решение, поради което е нищожно.

Извън горното съдът приема, че при издаването на оспорваното Решение са погазени основни принципи в административния процес, установени в чл.6 и чл.13 АПК – принципите на съразмерност и на последователност и предвидимост.

С нормата на чл.6, ал.1 и ал.2 АПК е въведено задължение административните органи да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Според чл.13 административните органи своевременно огласяват публично критериите, вътрешните правила и установената практика при упражняване на своята оперативна самостоятелност по прилагане на закона и постигане на целите му.

В случая при едни и същи факти, които са му били известни още при образуване на административното производство, административният орган е разрешил въпроса за правото на жалбоподателката и членовете на домакинството и да кандидатстват за настаняване под наем в общинско жилище. „Прозренията“ на Комисията, че лица, които практически са без дом или предстои да останат без дом, не попадат в определението за лица с жилищни нужди по смисъла на чл.42 ЗОБС не може да бъде определен нито като разумно, нито като справедливо упражняване на правомощията.

По изложените доводи съдът обосновава извод, че Решението по Протокол №11/12.12.2019г. на Комисията по чл.10 НРУУРОЖ следва да бъде отменено, а преписката изпратена на административния орган за ново произнасяне по Заявление с рег. №РСР17-РГ94-2131/07.11.2017г. в съответствие с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в Решение №5427/19.09.2018г. на Административен съд София – град по адм. дело №3480/2018г., включване на А. В. М. и членовете на нейното семейство/домакинство в картотеката на нуждаещите се от жилище граждани на територията на район „С.“, Столична община и определяне степента на жилищната нужда, съобразно критериите, установени в чл.8, ал.1 НРУУРОЖ и принципа на съразмерност в административния процес.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателката се дължат разноски в размер на 510 (петстотин и десет) лева за държавна такса и за адвокатско възнаграждение, съгласно представения списък.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 във вр. с чл.173, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНО РЕШЕНИЕ по Протокол №11/12.12.2019г. на Комисията по чл.10 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община към район “С.“.

ИЗПРАЩА административната преписка на Комисията по чл.10 НРУУРОЖ към район “С.“, СО за произнасяне по Заявление с вх. №РСР17-РГ94-2131/07.11.2017г., в съответствие с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в Решение №5427/19.09.2018г. на Административен съд София – град по адм. дело №3480/2018г.

и в настоящото съдебно Решение, в 7 дневен срок от влизане му сила.

ОСЪЖДА РАЙОН “С.”, Столична община, представляван от кмета, с адрес: 1202 С., бул. „К. М.-Л.“ №88, да заплати на А. В. М., ЕГН [ЕГН], сумата 510 (петстотин и десет) лева – разноси по адм. дело №7056/2020г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова